

Arrest

nr. 286 035 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op basis van een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker op 21 januari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 6 februari 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III Verordening).

1.4. Op 7 februari 2023 stuurt de Belgische overheid een verzoek tot terugname van verzoeker aan de Kroatische overheid. Op 21 februari 2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van verzoeker op basis van artikel 20, lid 5 van de Dublin III Verordening.

1.5. Op 24 februari 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke aan verzoeker ter kennis wordt gegeven op 27 februari 2023. Dit is de bestreden akte die luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te*

heten:

naam: K(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K(...), M(...), geboren (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaans nationaliteit te hebben, diende op 02.02.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment een originele taskara voor met nummer 7871121. Betrokkene staat in Kroatië bekend als K(...), M(...), geboren (...).

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 21.01.2023 in Kroatië werden genomen in kader van illegale binnenkomst. De tweede treffer toont aan dat betrokkene dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 06.02.2023. Hij legde toen geen andere identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad.

Betrokkene verklaarde dat hij sinds twee jaar religieus gehuwd is met Shatarina (familienaam onbekend), twintigjaar oud, geboren in Jangarak, Afghanistan en die daar verblijft. Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft en dat hij geen gezins- of familieleden in België of andere lidstaten heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan tien dagen na de val van de regering op 25.08.2021 verliet. Hij ging toen met de auto naar Pakistan waar hij twee dagen bleef. Dan trok hij te voet naar Iran en bleef er onbekende tijd bij vrienden. Vervolgens trok hij te voet naar Turkije waar hij acht maanden bij vrienden verbleef. Daarna ging hij te voet naar Bulgarije om na onbepaalde tijd te voet verder te reizen naar Servië. Daar verbleef hij tweemaanden in een kamp, waarna hij te voet verder trok naar Bosnië en Herzegovina. Ook daar verbleef hij tweemaanden in een kamp in Sarajevo. Vervolgens reisde hij te voet naar Kroatië waar hij slechts een dag bleef. Dan trok hij te voet verder naar Slovenië om na een dag verder te trekken naar Italië. Na een dag in Italië nam hij er de trein en via Zwitserland kwam hij tien dagen voor het persoonlijk onderhoud in België aan in Frankrijk. Na een verblijf van onbepaalde duur nam hij er een taxi en zo belandde hij op 31.01.2023 in België.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat asielzoekers hier op een vriendelijker en beter behandeld worden dan ergens anders.

Er werd ook gevraagd of de betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat hij geen bezwaren heeft maar verkiest om in België te blijven.

Verordening 604/2013 is onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een

context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer er op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Zoals eerder aangegeven leverde de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens, een resultaat type "1" en een resultaat type "2" op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hetzelfde artikel bepaalt dat code "2" gebruikt wordt bij illegale binnenkomst. Het Eurodacresultaat toont dus aan dat betrokkene Kroatië eerst illegaal binnenkwam en er vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten sindsdien niet, is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en trok na zijn verzoek in Kroatië naar België.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn aanmelding en het persoonlijk onderhoud dat hij geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken er ergens aan de grens met Bosnië genomen werden. Hij verbleef er volgens zijn verklaring één dag in een politiekantoor op een half uur van de grens en kreeg dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het dactyloscopisch onderzoek blijkt echter dat betrokkene er wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij Kroatië berust. Op 07.02.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties. Op 21.02.2023 stuurden de Kroatische instanties hun akkoord om betrokkene terug te nemen conform artikel 20§5 van Verordening 604/2013.

Zoals eerder aangegeven onderschrijft Kroatië als lidstaat het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C- 493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico

loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v.

Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij naar België kwam omdat verzoekers hier vriendelijker en beter behandeld worden in vergelijking met elders. De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert zoals eerder aangegeven dat een verzoeker niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene bewees geenszins waarom de behandeling van verzoekers precies in België beter zou zijn en waaruit deze betere en vriendelijkere behandeling zou blijken. Hij verklaarde ook nergens dat hij elders slecht behandeld werd. Zijn uitleg is ons inziens louter een blote bewering en is geenszins een overtuigende reden om zijn verzoek in België te behandelen.

De Kroatische instanties stemden op 21.02.2023 in met de terugname van betrokkene conform artikel 20 §5 van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Een terugname op grond van artikel 20 §5 impliceert dat Kroatië zich hiermee niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, maar er wel mee instemt om betrokkene terug te nemen om de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek verder te zetten en af te ronden. Hierna zullen de Kroatische instanties dus of besluiten dat zij volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene of de verantwoordelijkheid ervan bij een andere lidstaat leggen. Betrokkene zal gedurende de periode die nodig is om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen wel gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We kregen garanties van de Kroatische instanties dat betrokkene er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal ook dan gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat ervan kan worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar zoals reeds vermeld enkel in een situatie waarin de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit

geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020. Betrokkene verklaarde dat hij geen bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat maar dat hij verkiest om in België te blijven. Betrokkene lijkt dus geen negatieve ervaringen te hebben gehad in Kroatië.

We erkennen evenwel dat sommige bronnen kritische opmerkingen maken betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië maar deze zijn volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (p. 24). Gevallen van terugnijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ;

https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wordt onder andere belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report:

Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>,

verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p.52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p.80). Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (p.25). We benadrukken echter dat het hier geen personen betreft die via de Dublinverordening worden overgedragen, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd.

We merken in dit verband ook op dat het AIDA-rapport vermeldt dat UNHCR Assistent Hoge Commissaris voor Bescherming Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (p. 26).

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel eveneens melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie conform artikel 19 van de ombudsmanwetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen personen die nog geen toegang kregen tot de asielprocedure.

We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en dat hun optreden, in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen, soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Uit het bovenstaande kunnen we besluiten dat er in hoofde van betrokkene derhalve geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan ze binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Ondanks deze punten van kritiek betreffende enkele aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië leidt dit niet tot het besluit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen problemen heeft. Tot op heden bracht hij ook geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is (p. 91).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale

bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zou kunnen krijgen indien hij hier nood aan heeft.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 §5 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische instanties.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43 § 1 van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater). De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten heeft

uiteengezet die de indiening van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verwijdering van verzoeker naar Kroatië is gepland op 23 maart 2023. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

De eerste voorwaarde is vervuld.

2.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2. van Verordening 604/2013 (hierna Dublin III Verordening, artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet uiteen dat het een verplichting is van de overdragende staat om zich ervan te vergewissen dat de asielzoeker niet direct of indirect zal teruggesteerd worden naar de grens en verwijst naar het arrest Ilias en Ahmed tegen Hongarije van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 november 2019. Hij stelt dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is en dat de Belgische Staat erkent dat sommige bronnen melding maken van mogelijke illegale pushbacks, maar van mening is dat er geen sprake is van systematische praktijken en daarbij verwijst naar de aanwezigheid van een onafhankelijk controlemechanisme dat in zijn rapport van 2021 vaststelde dat in Kroatië geen gevallen van refoulement konden worden vastgesteld.

Hij stelt dat in het rapport wordt bevestigd dat Kroatië het Schengen-acquis naleeft maar dat niettemin een kanttekening wordt geplaatst. Er wordt immers gesteld *“It should also be taken in account the need for a constant assessment of compliance with fundamental rights at the external borders in all Member States, which was implemented through the introduction of the Independent Monitoring Mechanism in Croatia. In this context, the Rapporteur calls on Member States to honour their commitments under the EU legal framework as regards the Schengen accession criteria by adopting the decision on the full application of the Schengen acquis in Croatia.”*

Waar verder verwezen wordt naar de briefwisseling die afkomstig zou zijn van de Kroatische overheid, waarin gewaarborgd zou worden dat Dublin terugkeerders toegang zullen hebben tot de asielprocedures, betoogt verzoeker dat uit de door hem aangehaalde landeninformatie zal blijken dat de louter schriftelijke waarborgen van de Kroatische overheid weinig overtuigend zijn en dat ondanks deze schriftelijke beloften push-backs in de praktijk nog steeds worden uitgevoerd, zonder dat deze afdoende worden bestraft. Hij wijst er vervolgens op dat waar de Belgische overheid verwijst naar het AIDA Country Report: Croatia om te stellen dat Dublin terugkeerders geen problemen zouden ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, de vermelde passage enkel betrekking lijkt te hebben op die groep asielzoekers waarvoor Kroatië zich bevoegd heeft verklaard: *“Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation. 186 According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”. Integendeel het AIDA-rapport maakt melding van talloze onrechtmatige pushbacks: “According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed-back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia. 44. Er is sprake van 9114 slachtoffers in 2021. Dit aantal wijst op systematische tekortkomingen. Ter vergelijking, het aantal aanvragen tot internationale bescherming in Kroatië was beperkt tot 3039 in hetzelfde jaar (zie AIDA, p. 8).”*

Vervolgens betoogt verzoeker dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat Kroatië zich tot op heden blijft schuldig maken aan illegale pushbacks met disproportioneel politieel geweld en dat uit de aantallen blijkt dat deze praktijken systematisch zijn. De voormelde bronnen zijn gezaghebbend en neutraal en gebaseerd op een uitgebreid onderzoek ter plaatse en er is geen reden om te twifelen aan de juistheid van de bevindingen die immers uitgaan van veel bredere onderzoeken dan een louter bezoek aan een politiekantoor of opvangcentrum.

Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport van januari 2022 van Border Violence Monitor Network, dat een verslag bevat van het bezoek van MEP Cornelia Ernst aan Bihac en waarin zij sprak met leden van dit netwerk die getuigden over push-backs vanuit Kroatië en waarin onder meer ook de toepassing van het onafhankelijk border monitoring mechanisme werd besproken, een nieuwsbericht van ECRE van 27 januari 2023, waarin wordt bericht over het laatste rapport van het Border Violence Monitoring Network, een push-back op 14 januari van een man uit Algerije en een fact sheet van DRC en partners onder het PRAB initiatief waarin wordt gemeld dat een totaal van 3.461 personen die in 2022 het voorwerp waren van een pushback van Kroatië naar Bosnië in 2022 en een arrest van de het EHRM van 17 januari waarin een schending door Kroatië van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld. Verzoeker betoogt verder als

volgt: “Verder vermeldt *Border Violence in haar Balkan Regional Report voor oktober 2022*, gepubliceerd in januari 2023, het volgende: “The so-called 7-days paper was first documented as a new practice of the Croatian authorities earlier this year. In February, BVMN reported about this new form of expulsion of POM from the country. Since then, the situation has not changed in this regard. It represents an expulsion obligation, which must be fulfilled within 7 days upon receiving the document. It allegedly states that the person must leave not only the territory of Croatia, but that of the entire EU. By doing so, the Croatian authorities aim to prevent POM from applying for asylum in any other EU member state upon re-entry. However, the issuance of this expulsion or return decision cannot legally constitute grounds for expulsion or return from another EU Member State. According to BVMN members’ observations, the 7-days papers are issued to people randomly. There seems to be no pattern under which Croatian border guards decide to issue this, which suggests that it is at the discretion of them individually. There is a possibility that families are predominantly let through, while single men are still violently pushed back. Some nationalities might also be given preference over others in the selection of entry. (<https://borderviolence.eu/app/uploads/MonthlyReportOct2022-1-1.pdf>). In haar *Balkan Regional Report voor september 2022*, gepubliceerd in oktober 2022, vermeldt zij ook het volgende: “The No Name Kitchen team in Velika Kladusa and Bihac reported that pushbacks continue to happen on a daily basis. Our evidence suggests physical violence during pushbacks has decreased, but POMs are often insulted and humiliated verbally, locked into closed vans, and driven around for several hours before being left in the middle of the forest or mountains. This month, there were several cases of pushbacks of families with children as well as unaccompanied minors, who were exposed to theft, as well as physical violence. Many of these pushbacks allegedly happened with the help of Croatian residents living close to the border, as POMs reported seeing them call the police. Moreover, the team in Bihac also noticed an increased number of POMs traveling to Banja Luka, a city in the north of BiH, in order to enter Croatia from a point further North-East by crossing the Sava river close to Gradiška. According to unofficial information shared between POMs, the likelihood of pushbacks in this area is lower, and Croatian authorities are more likely to issue the “7-day paper” to migrants who took this way. This is an expulsion paper that gives POMs 7 days to leave the country, and seems to have replaced immediate pushbacks in some cases. Those rumors could not be confirmed, but this new trend has been increasingly noticeable in August and September. Nevertheless, pushbacks are still happening along this route, as documented in this report. (<https://borderviolence.eu/app/uploads/MonthlyReportSep2022vA.pdf>)”. Verzoeker verwijst verder voor een voorbeeld naar (<https://borderviolence.eu/testimonies/august-20-2022-1300-across-the-glina-river-close-to-katinovac/>).

Verzoeker meent dat uit deze en meest recente informatie blijkt dat de motivatie van de bestreden beslissing kennelijk niet afdoende is omdat de conclusies van de Belgische overheid waarop zij zich baseert immers flagrant wordt tegengesproken door de meest recente landeninformatie. Hij stelt dat hieruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van pushbacks en dat deze wel degelijk een systematisch karakter hebben ondanks de aanwezigheid van het onafhankelijke controlemechanisme. Hij meent dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met deze meest recente landeninformatie en dat zij zich integendeel beperkt tot de loutere verwijzing naar kritische rapporten die dateren van voor de oprichting van het controlemechanisme.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de Belgische overheid van mening is dat de situatie van verzoeker, een Dublin-terugkeerder, niet vergelijkbaar zou zijn met deze van asielzoekers die aankomen aan de grens van Kroatië, van mening is dat Kroatië gehouden is om de aanvraag van verzoeker tot internationale bescherming te behandelen onder Verordening 604/2013 en dat Kroatië als enige lidstaat bevoegd zou zijn voor de aanvraag van verzoeker omwille van de illegale oversteek via Kroatië enerzijds en de hangende asielaanvraag anderzijds. Verzoeker wijst er evenwel op dat Kroatië haar bevoegdheid niet erkent maar heeft aanvaard om verzoeker terug te nemen op grond van het artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening en meent dat de Belgische overheid er niet zonder meer kan van uitgaan dat het beschermingsverzoek daadwerkelijk in Kroatië zal worden behandeld. Hoewel zij zelf van mening was dat Kroatië zich bevoegd moest verklaren weigert Kroatië daarop in te gaan.

Tenslotte gaat verzoeker in op de stelling van de Belgische overheid dat verzoeker zou beschikken over de mogelijkheid een rechtsmiddel in te stellen, dan wel een beroep te doen op bijstand in geval van een pushback en stelt zich de vraag in welke mate verzoeker in staat zal zijn om een effectief rechtsmiddel in te stellen nadat de pushback zich reeds heeft voorgedaan en bovendien kan de verzoeker de bescherming van de Kroatische overheid niet inroepen indien het illegale gedrag uitgaat van deze overheid zelf. Hij stelt dat uit beschikbare landeninformatie blijkt dat er in de praktijk geen daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is en citeert uit “13 September 2022 | SFH – Schweizerische Flüchtlingshilfe, Polizeigewalt in Bulgarien und Kroatien: Konsequenzen für Dublin-Überstellungen; Juristische Analyse und Forderungen der Schweizerischen Flüchtlingshilfe SFH (Special or Analytical Report, German)” en brengt een vrije vertaling bij. Verzoeker besluit dat rekening houdend met alle elementen in het dossier verzoeker

bij terugkeer naar Kroatië een daadwerkelijk risico op (indirect) refoulement en op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt en dat de bestreden beslissing dienvolgens onwettig is.

2.3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit het artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

De Dublin III-verordening maakt deel uit van het Gemeenschappelijk Asielstelsel dat berust op het wederzijds vertrouwen tussen lidstaten dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10). Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst

te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht worden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder onder meer op het landenrapport voor Kroatië, laatste update van 22 april 2022, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport), de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van Paulo Rangel, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone namens het LIBE comité van het Europees Parlement dat er op 10 oktober 2022 werd voorgesteld en garanties zoals deze door het Kroatische Ministerie van Binnenlandse Zaken werden gegeven met betrekking tot verzoeker.

2.3.2.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en artikel 3 van het EVRM schendt omdat er onvoldoende garanties zijn dat verzoeker niet zal onderworpen worden

aan een illegale push back waarvan verzoeker stelt dat zij op systematische wijze gebeuren aan de buitengrenzen van Kroatië. Verzoeker meent dat de door hem voorgelegde informatie het vermoeden dat Kroatië de grondrechten van verzoekers om internationale bescherming respecteert, weerlegt.

2.3.2.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet is betwist dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Hoewel verzoeker verklaarde dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen maar geen verzoek om internationale bescherming indiende in deze lidstaat, blijkt uit de gegevens van EURODAC dat wel degelijk een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Zoals eerder aangegeven leverde de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens, een resultaat type “1” en een resultaat type “2” op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hetzelfde artikel bepaalt dat code “2” gebruikt wordt bij illegale binnenkomst. Het Eurodacresultaat toont dus aan dat betrokkene Kroatië eerst illegaal binnenkwam en er vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten sindsdien niet, is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en trok na zijn verzoek in Kroatië naar België.”* In het verzoekschrift wordt niet langer betwist dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

2.3.2.3.2. Verder blijkt dat met betrekking tot verzoeker individuele garanties werden gevraagd en bekomen van de Kroatische autoriteiten dat verzoeker opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. In de brief van de Kroatische autoriteiten van 21 februari 2023 wordt met betrekking tot verzoeker, waarvan de naam, nationaliteit en geboortedatum wordt vermeld, het volgende gesteld:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory. In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law. Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection”.

Hieruit blijkt dat de Kroatische autoriteiten garanderen dat verzoeker, na terugkeer naar Kroatië op basis van de Dublin verordening de mogelijkheid zal hebben om een verzoek ten gronde te vragen van zijn verzoek om internationale bescherming en toegang zal hebben tot de asielpprocedure aldaar, adequate opvangvoorzieningen, gezondheidszorg, juridische bijstand, een daadwerkelijk rechtsmiddel en dat rekening zal worden gehouden met specifieke kwetsbaarheden van verzoeker.

Verzoeker betoogt dat uit de door hem geciteerde landeninformatie blijkt dat in Kroatië sprake is van een systematische praktijk van illegale push backs met disproportioneel politieel geweld en dat de louter schriftelijke waarborgen van de Kroatische overheid weinig overtuigend zijn.

Uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de push-back praktijken door de Kroatische politie aan de grens. Er wordt in de bestreden akte als volgt overwogen: *“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen*

het Kroatische asielsysteem (p.25). We benadrukken echter dat het hier geen personen betreft die via de Dublinverordening worden overgedragen, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. We merken in dit verband ook op dat het AIDA-rapport vermeldt dat UNHCR Assistent Hoge Commissaris voor Bescherming Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (p. 26).” ...” We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en dat hun optreden, in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen, soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden akte wordt erkend dat er push back praktijken bestaan, maar dat deze geen betrekking hebben op personen die op basis van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië en dat zij in een andere situatie bevinden.

In de door verzoeker geciteerde passages uit het Balkan Regional Report van oktober 2022, opgesteld door het Border Violence Monitor Network kan worden gelezen dat ook in 2022 push backs aan de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina werden gemeld, en dat een praktijk zou zijn ontstaan waarbij een document wordt gegeven aan personen die aan de grens worden aangetroffen waarin staat dat de betrokkene het grondgebied van Kroatië moet verlaten binnen de 7 dagen. In de door verzoeker geciteerde passages uit het jaarverslag 2022 van Border Violence Monitor wordt gesteld dat het gebruik van fysiek geweld gedaald is maar dat gevallen bekend zijn waarbij de onderschepte personen beledigd worden en soms opgesloten in een bestelwagen en uren rondgereden zonder uit te leggen wat er gebeurde en dat afhankelijk van de route die wordt genomen de onderschepte personen hogervermeld document, al dan niet wordt gegeven. In de geciteerde passage van een bericht van ECRE van januari 2023 wordt verwezen naar een fact sheet van de Danish Refugee Council (DRC) en partners onder het PRAB initiatief waarin staat dat 3461 personen push backs hebben gemeld van Kroatië naar Bosnië in 2022. In het bericht wordt hierbij evenwel geen verdere toelichting gegeven. Hieruit blijkt dat ook in 2022 praktijken werden gemeld door NGOs waarbij personen werden teruggestuurd en verhinderd werden een asielverzoek in Kroatië in te dienen. Maar ook uit deze informatie blijkt evenwel dat het gaat om personen die zich aan de grens bevinden, niet om personen die onder de Dublin-III verordening werden overgedragen.

Verzoeker gaat er met zijn betoog over pushbacks aan voorbij dat hij als Dublin-terugkeerder wordt overgedragen aan Kroatië, dit met individuele garanties van de Kroatische autoriteiten dat verzoeker bij terugname, toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

In de brief van de Kroatische autoriteiten wordt ook de garantie verstrekt dat zij het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of menonwaardige behandeling zou bestaan. Uit het AIDA rapport blijkt ook dat verzoekers om internationale bescherming na hun terugkeer naar Kroatië in een Opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming terechtkomen (p. 52).

Verzoeker zal als Dublin-terugkeerder dus niet aan de buitengrenzen van Kroatië terechtkomen, maar komt wel in één van de twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming terecht, met name die van Zagreb of die van Kutina (AIDA, p. 83), 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië en dus niet aan Servië en Bosnië-Herzegovina waar volgens verzoeker pushbacks plaatsvinden.

De door verzoeker bijgebrachte informatie bevat geen indicatie dat personen die, zoals verzoeker, reeds werden geregistreerd in EURODAC als verzoeker om internationale bescherming in Kroatië, die deze lidstaat verlaten hebben en er terugkeren op basis van een terugname akkoord van de Kroatische autoriteiten waarin individuele garanties worden gegeven dat hij toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Kroatië, het voorwerp worden van push-back praktijken aan de buitengrenzen van Kroatië. Dat de informatie waarop verzoeker zich baseert recenter is dan de informatie waarnaar verwerende partij

verwijst in de bestreden akte, betekent nog niet dat de motivering in de bestreden akte niet afdoende zou zijn en doet ook geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt als personen die zich aan de buitengrens van Kroatië bevinden, dat er garanties zijn dat verzoeker toegang tot de Dublin en asielprocedure zal krijgen en dat het principe van non refoulement gegarandeerd wordt.

Nu is vastgesteld dat verzoeker *prima facie* niet aantoont dat hij als Dublin terugkeerder riskeert blootgesteld te worden aan push backs, dient niet te worden ingegaan op verzoekers betoog dat hij zich niet op een effectief rechtsmiddel zal kunnen beroepen nadat zich reeds een push back zou hebben voorgedaan.

Verder stelt de Raad ook vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt, zoals ook aangestipt in de bestreden akte dat hij geen bezwaren heeft tegen een overdracht naar Kroatië, maar verkiest in België te blijven (verklaring DVZ, vraag 39). Hij stelt ook dat hij slechts één dag in Kroatië heeft verbleven. Verder maakt verzoeker ook geen melding van specifieke medische of andere problemen die een overdracht naar Kroatië in de weg zouden kunnen staan. Hierover wordt in de bestreden akte overwogen dat *“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen problemen heeft. Tot op heden bracht hij ook geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is (p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zou kunnen krijgen indien hij hier nood aan heeft. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij medische problemen heeft of andere specifieke kwetsbaarheden die een overdracht naar Kroatië in zijn individuele omstandigheden in de weg zouden staan.

2.3.2.3.3. Verzoeker betoogt verder dat de Belgische overheid er niet zonder meer kan van uitgaan dat het verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk in Kroatië zal worden behandeld omdat de Kroatische overheid haar bevoegdheid niet heeft aanvaard maar enkel heeft aanvaard om verzoeker terug te nemen op basis van het artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Het Hof van Justitie heeft er reeds op gewezen dat er een specifieke rol wordt toebedeeld aan de eerste lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend. Zo is deze lidstaat op grond van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-Verordening in beginsel verplicht om de verzoeker die zich in een

andere lidstaat bevindt, terug te nemen zolang de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat nog niet is afgerond. Bovendien volgt uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening dat wanneer geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan is (cfr. arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, In zaak C-670/16, overweging 93).

De terugname van een verzoeker op basis van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening houdt bijgevolg in dat Kroatië instemt met de overdracht van verzoeker teneinde Kroatië toe te laten de procedure af te ronden om vast te stellen welke EU Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Op basis hiervan zal Kroatië vervolgens moeten bepalen of het zelf verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, dan wel een andere EU Lidstaat.

In de brief van de Kroatische autoriteiten wordt gesteld dat de terugname aanvaard wordt *“in order to continue to determine responsibility for the above mentioned person”*. Verder wordt in de brief gespecificeerd dat verzoeker de intentie heeft uitgedrukt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië maar dat hij Kroatië verlaten heeft voor het formele interview. Hieruit blijkt dat in het geval van verzoeker de procedure tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat nog niet was afgerond toen verzoeker vertrok uit Kroatië. Verder blijkt dat verzoeker in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aan de Kroatische autoriteiten wordt overgedragen, nu hij als dusdanig staat geregistreerd in Eurodac (zie supra) en artikel 20, lid 5 van de Dublin III-Verordening uitdrukkelijk verwijst naar de terugname van *“de verzoeker”* en deze term in artikel 2, a) van de Dublin III-verordening wordt gedefinieerd als *“een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen”*.

Zoals ook aangegeven in de bestreden akte, volgt hieruit dat de Kroatische autoriteiten nog niet hebben vastgesteld dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, maar dat zij na de overdracht van verzoeker de procedure tot het vaststellen van de verantwoordelijke staat zullen voorzetten. Indien Kroatië inderdaad de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de individuele garanties die door Kroatië zijn verstrekt dat verzoeker er toegang zal krijgen tot de asielpcedure. In het andere geval zal verzoeker moeten worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, wat zal moeten gebeuren in overeenstemming met de procedurele waarborgen zoals voorgeschreven in de Dublin III-verordening en de garanties inzake het verbod van non refoulement.

De Raad merkt in dit verband ook op dat *in casu* uit de EURODAC search resultaten opgenomen in het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot verzoeker Kroatië de enige lidstaat is waarvoor een treffer met betrekking tot illegale binnenkomst en een treffer met betrekking tot een verzoek om internationale bescherming zijn opgenomen in de EURODAC Databank, zodat niet kan worden ingezien welke andere EU Lidstaat verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker meent dat de passage in het AIDA-rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden akte en waarin wordt gesteld dat Dublin terugkeerders geen obstakels kennen om toegang te krijgen tot de asielpcedure in Kroatië, betrekking lijkt te hebben op de groep asielzoekers waarvoor Kroatië zich bevoegd verklaart. Hierboven werd evenwel reeds gewezen op de uitdrukkelijke garanties die Kroatië voegde bij zijn terugnameakkoord dat verzoeker na overdracht toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, dat Kroatië de EU-reglementering correct zal toepassen en dat Kroatië alle maatregelen zal nemen zodat verzoeker de mogelijkheid heeft om een inhoudelijk onderzoek te verkrijgen van zijn verzoek om internationale bescherming. Nog wordt gegarandeerd dat verzoeker zal kunnen genieten van een adequate opvang, gezondheidszorg, juridische hulp, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling. In de gegeven omstandigheden kan verzoekers betoog dat de passage in het AIDA-rapport niet zou slaan op Dublin terugkeerders waarvoor Kroatië zich niet verantwoordelijk heeft verklaard, *prima facie* niet tot de conclusie leiden dat de overdracht naar Kroatië zou resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening.

Gelet op al het voormelde blijkt niet dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont niet aan dat verwerende het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid. Bijgevolg kan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij zich op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende ter verklaren.

Gelet op het voorgaande is het enig middel niet ernstig.

2.3.2.3.4. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.3.2.3.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET